

BAMBULÁČKŮV NOVÝ DOMEČEK

Byl krásný letní den, sluníčko příjemně hřálo a na paloučku nedaleko Bambulkova poletovalo spoustu včelek. Sbíraly z kytiček pyl, přelétaly z jednoho květu na druhý a při letu hlasitě bzučely. Jejich bzukot se rozléhal celým paloukem a nesl se až na kraj Bambulkova. „Tady je ale ticho,“ pomyslela si jedna z včel, která byla tak zabraná do práce, až do vesničky omylem zabloudila. Sedla si na rozkvetlý zvonek, který zahrádku u červeného domku zbarvoval do fialova, a zvědavě se rozhlížela. „To je ale zvláštní koule,“ pomyslela si včelka a přeletěla na květináč s mateřídouškou, co zdobil okno chlupatého domku.

Nahlédla oknem dovnitř a zvědavě si vnitřek domečku prohlížela. Nalevo uviděla dveře, kterými se do domku vcházelo. Vedle dveří stál botník a v něm byly modré holínky. Vedle botníku se tyčil věšák, na něm visel malý žlutý deštník a modrý kabátek. Napravo od deštníku byly na stěně pověšené kulaté hodiny, které hlasitě tikaly. A vpravo stála postel, v níž právě někdo spal a pochrupeval. Byl přikrytý velkou pruhovanou peřinou a ta se při každém chrupnutí malinko zatřásla. Včelka byla zvědavá, kdo to v postýlce spí. Z peřiny ale vykoukala pouze modrá bambule.

„Proč spí? Vždyť je den,“ řekla si v duchu včelka a opatrně zatukala na okno. Nechtěla, aby ji ten spáč

zahlédl, tak se honem schovala za růžový kvítek mateřídoušky. Spáče ale ťukání neprobudilo. Jen se zavrtěl a otočil se na druhý bok. Tak včelka vyletěla, zatukala na okno hlasitěji a opět se schovala. Tentokrát to zabralo. Peřina vyletěla, chrápání přestalo a na kraj postele se posadil rozespalý modrý kluk. „Kdo to je?“ zabzučela včelka a dál pozorovala skřítku s modrou bambulí.

Bambuláček si chtěl dneska celý den hrát. Většina obyvatel Bambulkova šla do lesa na houby, ale jemu se nikam nechtělo. I přesto, že ho ostatní přemlouvali, aby šel taky houbařit, zůstal v domečku a pustil se do hraní.

